

*adódik át a testébe mert szem orr és száj nélkül
csak a jelekre válaszol és áthatja a legkisebb jel is
amely hullámként járja át a testét és arra készleti
hogy rávesse magát zsákmányára a pók nem
emlékszik semmire csak sző és eszik de mit eszik
az elbeszélő pók az olvasót eszi bár az olvasó
nem hírvivő és nem felszabadító elmentében
becatéli növény nedűjével hinti meg őt ahogy éri
a mérges nedv a leánynak már hajfürtje lehull
füle tűnik és tűnik az orra lesz feje pöttömmé
lesz teljes teste kicsinnyé oldalt lába helyett
vékony kicsiny ujjai nőnek és minden egyéb has lesz
hanem ebből küldi tovább szálaait és szövű pókszövetét
és minden egyéb has lesz de a pók nem emlékszik semmire
ami nem pók a háló maga is a has része ahogy égként
feszíti az elbeszélés helyére ebben az emésztésben
nincsen már mitológia mert lába helyett vékony kicsiny
ujjai nőttek amivel csak jelekre válaszol ezek a válaszok
nem értelmezések mert nincs mit megérteni azon
hogy valami nem pók ha már itt van minden has lesz*

G. ISTVÁN LÁSZLÓ

Kutyaszem

*Kutyaszemekkel ébredtem reggel. Kevésbé
láttam a színeket. A szivárvány hét sávja
helyett fakó árnyalatok tömbjei úsztak
át egymásba, mint akinek higanycsepp
csúszkál a szemgolyóján. A tükörben
látszott, mind a két szemem egy kutyáé.
Megörültem, mostantól hűségesen követlek,
akárbová mész. Nem számoltam azzal,
hogy a kutyatekintet irritáló. Hatalmas
terheket tettem arra, akire néztem. Mindenki
járását felhőként ülte meg a súly, enni
adni, simogatni, sétálni vinni, egyáltalán,
kezdeni kell velem valamit.*

Balzsamecet

Balzsamecettel öntötték le
a szemét. Álmomban megértettem,
nem kínzás, a szem szomjúságára
volt keresztény sorsrím-válasz, egy
passzív megváltónak kijáró részvét-
gesztus, épp nem paródia. Mert
annyi mindent látni kell, lángoljon
bát szemérről az összegyűjtött
hekatomba. Aki óvó
fedéllel venné körbe a látás
szerelmesét, szemellenzőt sem átall
rakni rá – nyugtalanságát ecet mossa,
forró gerjedelmét balzsam
enyhíti. Akárkit kér, hogy
nézzen a szemébe, megváltása
forog kockán. És nem lehet
vigasz, hogy végül mindenki
megvakul.

SOPOTNIK ZOLTÁN

Rög

„Akit örültekházában ápolnak, az legalább valaki.”
(Fernando Pessoa)

Megint az angyalhullás, és én megint a leesőket
számolom. Rög, a szerzetes, aki a templom alatti
állatkórházban segédkezik, gyógyszereket hoz nekem.
Beteg állatok auráját fogja fel, azokból készíti, mondja,
és ez már meg sem rémít, fel sem készít semmire. Törött
csontokat, széthúzott gerinceket látok magam előtt, mikor
iszom az első üvegcséből. Kicsit félek Rögötől, olyan nyest-
feje van, élesek a szemei, és a hangja karcol. Nem találok
magam, mikor találkozunk. A múltkor átlépett egy angyalon,
meg se rezsent, pedig a közeli bokrok is morogtak, a fák
meg mintha utána kaptak volna félholt ág-kezeikkel. Mint a
kényelmetlen mondatokat, lerázta. A második üvegcsé
után halványodnak az angyalok, esés után normális sétálóká
változnak át, szétnéznek, beszélgetnek, mintha úgy élnének,
akár mi, emberek. Persze az ő élésük mégis egy másik
minőség. Talán magasabb. A normalitásról meg nem tudok
semmit, én nem tudok aláhullani.